

Rapport

Datum: 23 maart 2006

Rapportnummer: 2006/108

Klacht

Verzoekster klaagt over de wijze waarop een ambtenaar van het regionale politiekorps Zeeland haar en haar schoonzus op 22 november 2002 heeft bejegend, toen zij bij het politiebureau te D2 navraag deden naar verzoeksters broer (zijnde de echtgenoot van verzoeksters schoonzus) die kort daarvoor was aangehouden. Verzoekster klaagt er hierbij met name over dat de politieambtenaar hen niet over (de reden van) de aanhouding wilde informeren, hen niet in het politiebureau binnenliet, hen verzocht te vertrekken en dreigde hen aan te houden indien zij niet zouden vertrekken.

Beoordeling

1. Op 22 november 2002 is de heer X even na 19 uur bij zijn woning in D1 aangehouden wegens bedreiging en belaging van zijn ex-vriendin, mevrouw M., en wegens vernieling van M.'s auto. De aanhouding werd verricht door politieambtenaren P1 en P2, en geschiedde in aanwezigheid van de echtgenote van de heer X, mevrouw Y. Na zijn aanhouding werd de heer X door de politie overgebracht naar het politiebureau in D2. Mevrouw Y belde hierop haar schoonzus Z (verzoekster, tevens de zus van X). Korte tijd later verschenen Y en Z samen bij het politiebureau in D2 om navraag te doen naar X. Zij zijn toen buiten het politiebureau kort te woord gestaan door P1.
2. Verzoekster klaagt over de wijze waarop P1 haar en haar schoonzus Y destijds heeft bejegend. Verzoekster klaagt er hierbij met name over dat P1 hen niet over (de reden van) de aanhouding wilde informeren, hen niet in het politiebureau binnenliet, hen verzocht te vertrekken en dreigde hen aan te houden indien zij niet zouden vertrekken (zie ook Bevindingen, onder A.3.).
3. Mevrouw Y heeft op 24 november 2002 in een klachtbrief aan de politie vermeld dat zij destijds hoorde dat de twee politieambtenaren die haar echtgenoot X aanhielden, tegen hem zeiden dat hij werd aangehouden vanwege een incident dat kort daarvoor was voorgevallen met M. Toen zij aan de politieambtenaren vroeg waar X naar toe werd gebracht, antwoordde één van hen: 'dat zeggen we niet'. Daarna heeft Y het nogmaals gevraagd aan een vrouwelijke politiefunctaris, die haar zei dat X werd overgebracht naar het politiebureau te D2.
4. P1 heeft op 22 november 2002 in een werkjournaal van de politie vermeld dat verzoekster en Y eisten in het politiebureau te worden binnengelaten. Hij had hen echter de toegang geweigerd vanwege de personele bezetting, het feit dat mevrouw M. binnen was aangifte te doen, en omdat het onderzoek liep. P1 had tegen verzoekster en Y gezegd dat ze beter naar huis konden gaan en dat ze gebeld zouden worden. Hierna hadden verzoekster en Y geprobeerd via de ramen aan de zijkant van het politiebureau naar binnen te kijken, waarop P1 van hen had gevorderd de oprit van het politiebureau te

verlaten en bij hun auto op de parkeerplaats te blijven. Verzoekster en Y hadden hierop enkele vervelende opmerkingen gemaakt over de politie en M., maar hadden wel aan de vordering voldaan. Y was later door hulpofficier van justitie P3 in kennis gesteld van het feit dat haar echtgenoot in verzekering was gesteld.

5. Overeenkomstig het advies van de klachtencommissie heeft de korpsbeheerder de klacht gedeeltelijk gegrond verklaard. Volgens de korpsbeheerder was weliswaar formeel aan de mededelingsplicht voldaan doordat de hulpofficier van justitie de vader van X had ingelicht over de aanhouding van diens zoon, maar dat het wel zo logisch was geweest ook echtgenote Y op de hoogte te stellen toen zij zich bij het politiebureau meldde.

6. P1 heeft verklaard dat er destijds weinig personeel aanwezig was in het vrij kleine politiebureau. Op een gegeven moment verschenen er twee vrouwen voor het raam van de kamer waar X werd verhoord. De vrouwen - verzoekster en Y - stonden op het terrein van de politie, dus niet op de openbare weg. Omdat hun aanwezigheid het verhoor verstoorde, is P1 naar buiten gegaan, waar de twee vrouwen hem van alles vroegen over de zaak waarvoor X was aangehouden. Hij had hierop geantwoord dat hij uit het oogpunt van privacy niets kon zeggen. Verzoekster eiste vervolgens dat zij en Y in het politiebureau mochten wachten. Ook eiste zij X te spreken te krijgen. Omdat het een klein politiebureau is en er weinig mensen waren, heeft hij hen de toegang geweigerd en gezegd dat ze bij hun auto - op de openbare weg - konden wachten. Ook heeft hij gezegd dat Y later mogelijk meer informatie zou kunnen krijgen. Toen de vrouwen niet meteen bereid waren het terrein te verlaten, heeft hij gevorderd dat ze dit alsnog zouden doen en hierbij gezegd dat ze konden worden aangehouden als ze de vordering negeerden. Hierop waren ze alsnog weggelopen. P1 vindt het niet terecht dat verzoekster erover klaagt dat hij haar en Y niet wilde informeren over de reden van de aanhouding van X. Y was immers bij de aanhouding aanwezig en heeft dus gehoord dat aan X werd meegedeeld dat hij werd aangehouden wegens vernieling en wegens stalking en bedreiging van M. Uit hetgeen Y tijdens de aanhouding en later bij het politiebureau zei, maakte hij op dat zij wel degelijk besepte waarvoor X was aangehouden, aldus P1.

7. In reactie hierop heeft verzoekster naar voren gebracht dat het politiebureau in D2 niet vrij klein is en dat er normaliter ongeveer 25 politieambtenaren werkzaam zijn. Toen zij en Y bij het politiebureau aankwamen, hebben zij aangebeld. Omdat het politiebureau 's avonds en 's nachts voor het publiek gesloten is, werden ze doorverbonden met een telefoniste van het servicecenter in Middelburg die meedeelde contact te zullen leggen met het in het politiebureau aanwezige personeel. Na enige tijd te hebben gewacht, zijn ze samen naar de zijkant van het gebouw gelopen. Volgens verzoekster zijn er in de zijmuur geen ramen waardoor je naar binnen kunt kijken, en probeerden zij dus niet de aandacht van X te trekken. Even later kwam P1 naar buiten, die meteen zei dat ze onmiddellijk het terrein moesten verlaten. Volgens verzoekster heeft P1 niet de benodigde informatie verschaft aan haar en aan Y.

8. Mevrouw Y heeft verklaard dat de politieambtenaren die haar echtgenoot aanhielden, hem vertelden dat hij werd aangehouden wegens bedreiging van zijn ex-partner. Omdat op haar vraag wat er verder ging gebeuren niet werd ingegaan, is ze met haar schoonzus - verzoekster - naar het politiebureau in D2 gereden. De politieambtenaar die daar naar buiten kwam, wilde geen antwoord geven op haar vragen. Toen ze naar binnen wilde, zei de politieambtenaar dat ze niets te zoeken hadden bij het politiebureau en van het terrein van de politie af moesten. Als ze dit niet deden, zouden ze worden aangehouden, aldus Y.

Ten aanzien van het niet informeren over (de reden van) de aanhouding

9. Het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking houdt in dat bestuursorganen burgers met het oog op de behartiging van hun belangen actief en desgevraagd van adequate informatie voorzien. Dit vereiste is onder meer uitgewerkt in artikel 27 van de Ambtsinstructie, waarin is bepaald dat de politie een familielid of een huisgenoot van een ingeslotene zo spoedig mogelijk op de hoogte stelt van de insluiting. Indien de ingeslotene meerderjarig is, gebeurt dit slechts op verzoek van de ingeslotene. Onder ingeslotene wordt verstaan degene die rechtens van zijn vrijheid is beroofd (zie Achtergrond, onder 1.).

10. Vast staat dat mevrouw Y ervan op de hoogte was dat haar echtgenoot X was aangehouden, dat ze heeft gehoord dat aan X werd meegedeeld dat hij werd aangehouden wegens een incident dat kort daarvoor met M. had plaatsgevonden, en dat een politieambtenaar haar heeft meegedeeld dat X naar het politiebureau in D2 werd overgebracht. Hiermee was aan de hiervoor genoemde informatieplicht van de politie voldaan. Het is dan ook niet onjuist dat P1 weigerde (verdere) vragen van verzoekster en Y over (de reden van) de aanhouding van X te beantwoorden. P1 heeft niet gehandeld in strijd met het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking.

De onderzochte gedraging is op dit punt in zoverre behoorlijk.

Ten aanzien van het niet binnenlaten

11. Het vereiste van correcte bejegening houdt onder meer in dat bestuursorganen burgers als mens respecteren en hen beleefd behandelen.

12. Zoals verzoekster zelf naar voren heeft gebracht, is het politiebureau in D2 's avonds en 's nachts niet geopend voor het publiek. Nu verzoekster en Y slechts naar binnen wilden om daar te wachten tot zij meer informatie zouden krijgen over de aanhouding van X - terwijl de politie op dat moment niet verplicht was meer informatie te verstrekken dan zij reeds had gedaan - kon P1 er in alle redelijkheid toe beslissen verzoekster en Y de toegang te weigeren. Hiermee heeft hij niet gehandeld in strijd met het vereiste van correcte bejegening.

De onderzochte gedraging is op dit punt ook in zoverre behoorlijk.

Ten aanzien van het verzoek te vertrekken en het dreigen met aanhouding

13.1. In artikel 138, eerste lid van het Wetboek van Strafrecht (verder: Sr) is bepaald dat een ieder zich op vordering van de rechthebbende aanstonds dient te verwijderen van diens erf, indien hij zich wederrechtelijk op dat erf bevindt (zie Achtergrond, onder 2.).

13.2. Artikel 184, eerste lid Sr houdt in een strafbaarstelling van het niet voldoen aan een bevoegd gegeven ambtelijk bevel (zie Achtergrond, onder 2.).

13.3. Het redelijkheidsvereiste houdt in dat bestuursorganen de in het geding zijnde belangen tegen elkaar afwegen en dat de uitkomst hiervan niet onredelijk is.

13.4. Nu hiervoor onder 12. is geoordeeld dat verzoekster en Y de toegang tot het politiebureau mocht worden ontzegd, acht de Nationale ombudsman het niet onredelijk dat P1 gebruik heeft gemaakt van de in artikel 138 Sr vastgelegde bevoegdheid om van de beide vrouwen te vorderen dat zij het terrein rond het politiebureau zouden verlaten. Niet valt immers in te zien waarom het wachten op het terrein rond het politiebureau nadeliger zou zijn voor de beide vrouwen dan te moeten wachten op de openbare weg, terwijl de aanwezigheid van verzoekster en Y op het terrein van het politiebureau mogelijk storend zou kunnen zijn voor de in het politiebureau aanwezige personen.

Verder acht de Nationale ombudsman het niet onjuist dat P1 de beide vrouwen er tevens op heeft gewezen dat zij konden worden aangehouden indien zij niet zouden voldoen aan zijn vordering. Op grond van het bepaalde in artikel 184 Sr had P1 verzoekster en Y immers mogen aanhouden indien zij het terrein niet zouden verlaten.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Zeeland is niet gegrond.

Onderzoek

Op 13 juli 2004 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van mevrouw Z te D5, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Zeeland. Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Zeeland (de burgemeester van Middelburg), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Ook werd een verklaring opgenomen van betrokken politieambtenaar P1. Vervolgens werd

verzoekster in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren. Verzoekster maakte van die gelegenheid gebruik. Ten slotte werd een verklaring opgenomen van verzoeksters schoonzus.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De korpsbeheerder deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen. De reactie van P1 gaf geen aanleiding het verslag te wijzigen of aan te vullen.

Verzoekster gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Bevindingen

De bevindingen van het onderzoek luiden als volgt:

A. feiten

1. Op 22 november 2002 is de heer X even na 19 uur bij zijn woning in D1 aangehouden wegens bedreiging en belaging van zijn ex-vriendin, mevrouw M., en wegens vernieling van M.'s auto. De aanhouding werd verricht door politieambtenaren P1 en P2, en geschiedde in aanwezigheid van de echtgenote van de heer X, mevrouw Y. Na zijn aanhouding werd de heer X door de politie overgebracht naar het politiebureau in D2. Mevrouw Y belde hierop haar schoonzus Z (verzoekster, de zus van X). Korte tijd later verschenen Y en Z samen bij het politiebureau in D2 om navraag te doen naar X.

2. In het werkjournaal dat de politie bijhield in verband met de zaak waarvoor X was aangehouden, muteerde P1 die avond het volgende:

"Via buitencontact aan bureau / SC melding dat echtgenote aan bureau staat en binnen wil komen. P1 buiten aangesproken. EISTEN toegang tot bureau. Dit geweigerd ivm bezetting, AAB (mevrouw M.; N.o.) binnen en lopend onderzoek. Discussie met smalende opmerkingen en verwijt dat zoon aanhouding had gezien. Zoontje was overigens ook aanwezig hierbij. Gezegd dat men beter naar huis ging en dat gebeld zou worden. Gingen door ramen aan zijkant binnen proberen te kijken. Zus van VE eiste eveneens toegang tot broer. Hierop gevorderd de oprit van bureau te verlaten en bij voertuig op parking te blijven. Hier stond ook vt van AAB, die zich maar tegen boom kapot moest rijden. Zouden haar nog wel spreken als ze buiten kwam etc. Werd aan vordering voldaan met wat rotopmerkingen over politie en aangifte die men zelf al poos wenste te doen. VT van AAB en dienstvoertuigen achter schuifhek laten plaatsen. Echtgenote door P3 ikg mbt IVS en artsbezoek geregeld (22.15 D.)."

3.1. Bij brief van 24 november 2002 diende verzoekster een klacht in bij de politie. In haar brief schreef ze het volgende:

"...Op vrijdag 22 november omstreeks 18.30 uur is mijn broer aangehouden bij zijn woning (...) te D1. Dit naar aanleiding van een voor mij onbekend gebeuren te D1, waarbij zijn ex-vriendin M. betrokken was. Ik ben van het feit telefonisch op de hoogte gesteld door mijn schoonzuster Y. In het gevoerde telefoongesprek maakte mijn schoonzuster op mij een verwarde indruk en klonk zij nogal overstuur. Zij deelde mij mede dat X door de politie was aangehouden en dat zij de indruk had dat hij was overgebracht naar het bureau van politie te D2, maar dit niet zeker wist, omdat de politie daarover aan haar geen informatie wilde verstrekken.

Zij vroeg mij of ik met haar naar het politiebureau te D2 wilde rijden om daar de nodige informatie te kunnen krijgen omtrent het gebeurde. Ik ben hierna met mijn schoonzus naar het bureau te D2 gereden. Aldaar aangekomen heb ik mijn auto geparkeerd op de voor het openbaar verkeer bestemde gedeelte voor het bureau van politie. Vervolgens heb ik aangebeld en werd verbonden met het servicecenter te Middelburg. Op hun vraag waar ik mij bevond en wat mijn wensen waren, deelde ik mede dat mijn broer zojuist was aangehouden en vermoedelijk was overgebracht naar het bureau te D2. De telefoniste deelde mij mede dat zij contact zou zoeken met het bureau om mij binnen te laten. Er gebeurde daarna een poos niets, waarna ik langs het bureau ben gelopen om te kijken of ik iemand zag. Even later verscheen via een deur aan de zijkant van het bureau een politieman die mij vroeg wat de reden van mijn komst was. Ik heb hem daarop geantwoord dat ik vermoedde dat mijn broer in het bureau werd opgehouden nadat hij kort daarvoor was aangehouden en ik informatie wilde omtrent de reden van zijn aanhouding. Verder heb ik hem verzocht gezien de situatie waarin mijn schoonzus zich bevond of wij binnen konden wachten. Hij antwoordde dat hij geen informatie verstreekte en zeker niet aan zijn zus. Hij had niets met mij te maken en verzocht mij en mijn schoonzus te vertrekken. Ik heb hem gezegd dat ik dat niet van plan was en buiten zou blijven wachten. Hierop antwoordde de desbetreffende politieman, dat als ik niet zou vertrekken hij mij zou aanhouden, hetgeen overigens niet is gebeurd, ondanks het feit dat wij ter plaatse zijn gebleven. Ik heb hem duidelijk gemaakt dat ik niet gediend was van zijn manier van optreden, niet behandeld wenste te worden als een stuk vuil en dat ik een klacht bij de leiding van het politiekorps zou indienen m.b.t. tot zijn optreden. Hierop gaf de man zijn naam, zijnde P1, arrogant daaraan toevoegend: "met een '(...)' " dat is makkelijk voor het indienen van een klacht. Ik vind de wijze van optreden alsmede het niet betrachten van de nodige openheid naar betrokkenen toe omtrent het gebeuren ronduit belachelijk. Ik heb de indruk dat in ieder geval deze politieman niet inziet dat het geven van voldoende openheid over politieoptreden de frustratie bij betrokkenen kan doen wegnemen en tevens een bijdrage levert om de verhoudingen politie-publiek te verbeteren..."

3.2. Ook verzoeksters schoonzus Y diende bij brief van 24 november 2002 een klacht in bij de politie. Y schreef onder meer het volgende:

"Op (...) (22 november 2002; N.o.) zag ik dat twee politiemensen de oprit naast mijn woning (...) te D1 opliepen. Ik zag dat een van deze politiemensen in de richting van onze

garage liep, waaruit op dat moment mijn man de auto uitreed en met zijn hand op de auto sloeg. Ik zag dat mijn man de auto stopte. Ik hoorde dat een van de politiemensen zich voorstelde en mijn man informeerde omtrent de oorzaak van hun komst. Mijn man diende aangehouden te worden krachtens een feit dat kort daarvoor was voorgevallen met M., de ex-vriendin van mijn echtgenoot. (...) Ik weet niet wat daarna is gebeurd en op welke wijze hij is afgevoerd, omdat ik erg overstuur was. Wel heb ik nog aan de politiemannen gevraagd waar mijn man naar toe werd gebracht, waarop een van hen zei: 'dat zeggen we niet'. Daarna heb ik het nogmaals gevraagd aan een vrouwelijke politiefunctaris, die mij zei dat mijn man werd overgebracht naar het bureau te D2."

4. Op onbekende datum adviseerde de Commissie voor Politieklachten Politie Zeeland de korpsbeheerder als volgt over verzoeksters klacht:

"...De klacht is bij politie Zeeland ontvangen op 27 november 2002. Gelet op de samenhang tussen door andere familieleden ingediende klachten, alsmede het feit dat in dezelfde zaak eerst een intern onderzoek heeft plaatsgevonden, is de bemiddeling aangevraagd op 05 juli 2003 en heeft de Commissie de klacht in haar vergadering op 18 september 2003 in behandeling genomen. In hoorzittingen van 18 oktober en 20 november 2003 zijn politieambtenaren gehoord over de aanhouding van de broer van klaagster op 22 november 2002.

1. Klaagster is kort na de aanhouding van haar broer, samen met haar schoonzus naar het bureau van politie in D2 gereden, omdat zij vermoedde dat de heer X (broer resp. echtgenoot:) daarheen was gebracht. Klaagster stelt dat zij bij aankomst navraag wilde doen bij een ambtenaar van politie, maar dat haar te verstaan werd gegeven dat er geen informatie werd verstrekt.

De ambtsinstructie schrijft voor (artikel 27) dat de ambtenaar een familielid of huisgenoot van de ingeslotene zo spoedig mogelijk op de hoogte stelt van de insluiting, op verzoek van de ingeslotene en voorzover het bepaalde in of krachtens het Wetboek van strafvordering zich daar niet tegen verzet. De reden van insluiting hoeft niet te worden opgegeven.

Het is de Commissie uit feiten gebleken dat de vader van de aangehouden en ingesloten broer van klaagster, zelf door de hulpofficier van justitie op de hoogte is gesteld van de aanhouding van zijn zoon. De keuze om de vader te verwittigen is begrijpelijk aangezien hij een politieofficier is en daardoor op de hoogte is van procedures. Formeel is daarmee aan de mededelingsplicht voldaan. Dit neemt niet weg dat het zo logisch is als ook de echtgenote op de hoogte wordt gesteld en zeker wanneer zij zich meldt bij het betreffende politiebureau. De Commissie acht de klacht op dit onderdeel deels gegrond.

(...)

De Commissie adviseert u:

(...) de klacht van mevrouw Z met betrekking tot punt 1 deels gegrond te verklaren..."

5. Overeenkomstig het advies van de klachtencommissie deelde de korpsbeheerder verzoekster bij brief van 2 juli 2004 mee haar klacht deels gegrond te vinden.

B. Standpunt verzoekster

1. Het standpunt van verzoekster staat samengevat weergegeven onder Klacht.

2. Verder staat in het verzoekschrift onder meer vermeld dat - anders dan de klachtencommissie in haar advies had geschreven - de politie niet uit eigen beweging haar vader (tevens de vader van X) op de hoogte heeft gesteld van de aanhouding. Pas nadat Y en zijzelf bij het politiebureau waren geweest, heeft zij haar vader gebeld, die op zijn beurt hulpofficier van justitie P3 had gebeld. P3 had haar vader toen geïnformeerd over de aanhouding, aldus verzoekster.

C. Standpunt korpsbeheerder

In reactie op de klacht deelde de korpsbeheerder bij brief van 20 oktober 2004 mee dat hij de klacht van verzoekster al gegrond had verklaard.

D. verklaring politieambtenaar p1

Politieambtenaar P1 verklaarde - voor zover van belang voor het onderzoek - op 7 januari 2005 telefonisch het volgende tegenover een medewerkster van het Bureau Nationale ombudsman:

"Vroeg in de avond van 22 november 2002 heb ik samen met een collega verzoeksters broer X aangehouden en overgebracht naar het politiebureau in D2. De aanhouding gebeurde op de oprit bij de woning van X. Zijn echtgenote - verzoeksters schoonzus - was bij de aanhouding aanwezig, zij stond ook op de oprit.

Het politiebureau in D2 is vrij klein en het was avond, dus er was weinig personeel aanwezig. Kort na aankomst op het politiebureau werd verzoeksters broer voorgeleid aan de hulpofficier van justitie. We waren net bezig met het voorgeleidingsverhoor toen voor het raam van de kamer waar we zaten twee vrouwen verschenen die de aandacht trokken van X. Het betrof zijn echtgenote en een voor mij onbekende vrouw die even later zijn zus - verzoekster dus - bleek te zijn. Het raam is aan de zijkant van het politiebureau en de vrouwen stonden op dat moment op het terrein van de politie, dus niet op de openbare weg.

Omdat de vrouwen door hun aanwezigheid en gedrag de voorgeleiding verstoorden, ben ik naar buiten gegaan. De vrouwen vroegen meteen van alles over de zaak waarvoor X was

aangehouden. Hierop heb ik gezegd dat ik uit het oogpunt van privacy niets kon zeggen.

Verzoekster zei toen dat ze de zus was van X (...). Ze eiste dat zij en haar schoonzus in het politiebureau mochten wachten. Ook eiste ze X te spreken te krijgen. Omdat het zo'n klein politiebureau is en er weinig mensen waren, vond ik het niet goed dat ze binnenkwamen. Ik heb gezegd dat ze buiten bij hun auto - dus niet op terrein van het politiebureau - konden wachten, en dat verzoeksters schoonzus dan later mogelijk wat meer informatie kon krijgen dan op dat moment mogelijk was. Omdat ze niet meteen bereid waren het terrein te verlaten, heb ik gevorderd dat ze dit alsnog zouden doen en hierbij gezegd dat als ze de vordering negeerden, ze konden worden aangehouden. Hierop zijn ze alsnog weggelopen.

Ik denk dat ik misschien vier à vijf minuten met hen heb gesproken. Gedurende die tijd was verzoeksters schoonzus overstuurd. Ze maakte een verwarde indruk en stond te schelden. Verzoekster vroeg mij steeds om meer informatie over de aanhouding.

Ik vind het niet terecht dat verzoekster klaagt dat ik haar en haar schoonzus niet wilde informeren over de reden van de aanhouding. De schoonzus was immers bij de aanhouding aanwezig en heeft dus gehoord dat we haar echtgenoot op dat moment hebben gezegd dat hij werd aangehouden wegens vernieling en wegens stalking en bedreiging van zijn ex-partner. Uit hetgeen verzoeksters schoonzus tijdens de aanhouding van haar echtgenoot en later bij het politiebureau zei, maakte ik op dat ze wel degelijk beseftte dat haar echtgenoot wegens stalking van zijn ex-partner was aangehouden. Meer informatie dan dat hoefde op dat moment niet aan verzoeksters schoonzus te worden gegeven. Verzoekster had, als zus van de arrestant, niet het recht te worden geïnformeerd over de reden van de aanhouding."

E. Reactie verzoekster

Verzoekster reageerde bij brief van 12 maart 2005 onder meer als volgt op de verklaring van P1:

"De heer P1 zegt in zijn verklaring dat het bureau van politie vrij klein is en dat het gezien het tijdstip(avond) een geringe bezetting aan personeel had. Het is mij bekend dat het bureau van politie te D2 een nieuw politiebureau is waar normaliter een 25-tal politiefunctionarissen werkzaam zijn. Dus de verklaring van P1 dat het een vrij klein bureau is, is ver benevens de waarheid. Op de dag van het gebeuren ben ik samen met mijn schoonzus naar het genoemd bureau gereden en daar aangekomen heb ik nadat ik mijn auto voor het bureau had geparkeerd aan de voordeur aangebeld. Daar het bureau in de avond- en nachturen voor het publiek gesloten is, werd ik doorverbonden met het servicecenter van de regiopolitie Zeeland te Middelburg en te woord gestaan door een van de telefonistes. Na haar uitgelegd te hebben wat het doel van mijn komst was, deelde zij mij mede dat zij contact zou leggen met het personeel dat in het bureau aanwezig was.

Doordat het erg lang duurde alvorens iemand aan de voordeur verscheen, ben ik samen met mijn schoonzus naar de zijkant van het gebouw gelopen, grenzend aan de parkeerplaats alwaar de politievoertuigen geparkeerd staan. Vanaf die zijde is het onmogelijk om door middel van ramen het gebouw in te kijken. Aan die zijde bestaat de gevel uit een zogenaamde 'blinde muur'. Toen wij enige momenten op genoemde parkeerplaats stonden werd er een deur aan die zijde geopend en werden wij te woord gestaan door een man in uniform, die mij later bleek te zijn de heer P1. Er is dus absoluut geen sprake van het feit dat wij vanaf buiten de aandacht van mijn in het bureau bevindende broer wilden trekken. Verder zegt de heer P1 dat zij bezig waren met het voorgeleidingsverhoor. Naar mijn mening dient het voorgeleidingsverhoor gedaan te worden door een hulpofficier van justitie, hetgeen mij later bleek de heer P3 te zijn geweest. Gezien het feit dat wij aan een zijde van het bureau stonden waar zich geen ramen bevinden, vraag ik mij af hoe het mogelijk is geweest om de voorgeleiding van mijn broer te verstoren, de waanzin ten top. De eerste woorden die de politieman tegen ons zei toen hij buiten kwam, was dat wij het terrein onmiddellijk moesten verlaten. Er was door ons toen nog geen woord gezegd. (...) Het feit dat hij geconstateerd heeft dat mijn schoonzus overstuur was, zegt naar mijn mening al genoeg over de normen en waarden van genoemde agent. De agent gaat er in zijn verklaring vanuit dat hij geen informatie aan mijn schoonzus diende te verstrekken omdat zij bij de aanhouding ter plaatse was en 'dus' gehoord moet hebben waarvoor haar man werd aangehouden. Een het gaat er zeker niet om dat mijn schoonzus volgens de agent besepte waarvoor haar man was aangehouden. Het gaat erom dat hij verplicht is de benodigde informatie te verschaffen aan haar. Ik zie ook geen enkele reden waarom hij niet de benodigde transparantie betrachtte. Verder zou ik gaarne vernemen waarom ik als zus niet het recht heb om geïnformeerd te worden omtrent de reden van aanhouding. De arrogantie van de betrokken agent blijkt des te meer uit de woorden dat zijn achternaam (...) met een '(...)' begint, omdat dat naar zijn mening gemakkelijker was voor het doen van een klacht."

F. verklaring verzoeksters schoonzus

Verzoeksters schoonzus, mevrouw Y, verklaarde - voor zover van belang voor het onderzoek - op 2 maart 2005 telefonisch het volgende tegenover een medewerkster van het Bureau Nationale ombudsman:

"Op 22 november 2002 is mijn echtgenoot bij onze woning aangehouden. De politieambtenaren vertelden mijn man dat hij werd aangehouden wegens bedreiging van zijn ex-partner. Op mijn vraag wat er verder ging gebeuren, werd niet ingegaan. Ik ben daarom met mijn schoonzus Z naar het politiebureau in D2 gereden.

Toen we bij het politiebureau waren, kwam er één politieambtenaar naar buiten. Hij wilde geen antwoord geven op mijn vragen. Ik wilde bijvoorbeeld weten of mijn man daar moest blijven of dat hij weer naar huis zou komen. Ook wilde ik naar binnen. De politieambtenaar reageerde kortaf en zei dat we niets te zoeken hadden bij het politiebureau. Hij zei dat we

van het terrein van de politie af moesten, maar dat we wel aan de overkant van de straat mochten wachten. De politieambtenaar vertelde niet waarom we niet naar binnen mochten. Hij zei dat we zouden worden aangehouden als we niet weggingen.

Mijn man is 's avonds op het politiebureau bezocht door een arts. Hij heeft namelijk suikerziekte, en door de langsepende stalking door zijn ex-vriendin en de aanhouding was hij psychisch heel erg in de war. Zo erg dat hij met zelfmoordplannen rondliep.

Die arts is daarna bij mij thuis langsgekomen om te vertellen hoe het met mijn man ging. Hij zei dat mijn man die nacht vast zou blijven zitten. Ook vroeg die arts hoe het met mij ging, want ik was toen zeven maanden zwanger. Van de politie heb ik die avond niets meer gehoord."

Achtergrond

1. Ambtsinstructie voor de politie, de Koninklijke marechaussee en de buitengewoon opsporingsambtenaar

Artikel 1, vierde lid

"In dit besluit wordt onder ingeslotene verstaan degene die rechtens van zijn vrijheid is beroofd. (...)"

Artikel 27, eerste lid

"Voor zover het bij of krachtens het Wetboek van Strafvordering bepaalde zich hiertegen niet verzet stelt de ambtenaar een familielid of een huisgenoot van een ingeslotene zo spoedig mogelijk op de hoogte van de insluiting. In het geval de ingeslotene minderjarig is, doet hij dit uit eigen beweging, indien de ingeslotene meerderjarig is, doet hij dit slechts op verzoek van de ingeslotene."

2. Wetboek van Strafrecht

Artikel 138, eerste lid

"Hij die in de woning of het besloten lokaal of erf, bij een ander in gebruik, wederrechtelijk binnendringt of, wederrechtelijk aldaar vertoevende, zich niet op de vordering van of vanwege de rechthebbende aanstonds verwijdt, wordt gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste zes maanden of geldboete van de derde categorie."

Artikel 184, eerste lid

"Hij die opzettelijk niet voldoet aan een bevel of een vordering, krachtens wettelijk voorschrift gedaan door een ambtenaar met de uitoefening van enig toezicht belast of door een ambtenaar belast met of bevoegd verklaard tot het opsporen of onderzoeken van strafbare feiten, alsmede hij die opzettelijk enige handeling, door een van die ambtenaren ondernomen ter uitvoering van enig wettelijk voorschrift, belet, belemmert of verijdelt, wordt gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste drie maanden of geldboete van de tweede categorie."